

János evangélium 16 : 5 – 7.

„*Jobb nektek, ha én elmegyek*” - kik beszélnek így? Akiknek forró lett a talaj a lába alatt: pl. labdarúgó edző, akinek kiesésre áll a csapata; bajkeverő ember, aki másokat is veszélybe sodor a viselkedésével.

Itt: Jézus beszél így! Hogy értsük a szavait? Hiszen pont az ellenkező hatást éri el vele:

„*Mivel ezeket mondom nektek, szomorúság tölti el a szíveteket.*” A tanítványok okkal érezték úgy, hogy ha Jézus visszamegy a mennybe, ők egyedül maradnak itt a földön, kiszolgáltatva ellenségeiknek. Nos, Jézus Krisztus éppen ezt a szomorúságukat orvosolja itt, amikor ezt mondja nekik: „*Én az igazat mondom néktek: Jobb nektek, ha én elmegyek.*”

Mi az áldozócsüdtörtékben a jó, az ünnep, az öröm?

A mennybemenetel és pünkösdi ünnep közötti vasárnapon keressük erre a választ Isten kijelentéséből!

1. Azért öröm, hogy Jézus testi formában már nincs közöttünk, mert így az Atya jobbján szüntelenül képviseli a mi érdekeinket, esedezik értünk.

Jézus amikor a mennybe ment, akkor nem az történt, hogy elhagyta övét, bennünket, hanem azt, hogy elfoglalta méltó helyét ott, ahonnan jött.

Kálvin így ír erről: „*Ez volt a legfenségesebb győzelmi bevonulás, melyet Isten készített, amikor Krisztus, legyőzve a bűnt, legyőzve a halált, a Sátánt megfutamítva, megdicsőítve az egekbe emeltetett, hogy az Ő egyházát, mint egy dicsőséggel megkoronázott Király kormányozza.*”

Ennek üzenete pedig az, hogy ő ugyanaz a személy, mint aki a megváltás előtt volt, ugyanaz, mint aki itt a földön volt, és ugyanaz, ma is! Így fogalmazza ezt meg a Zsidókhöz írt levél:

„*Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.*” (Zsid 13,8)

Jézus Úr! Úr volt a világ teremtése előtt is, Úr a földön járva, és Úr ma is. Hogy Jézus Úrként lett emberré és váltott meg bennünket, pedig megtehetette volna, hogy nem lép rá erre az útra. S Neki ugyanúgy hatalma van ma is, mint amikor a földön itt járt, a természet erői felett, a betegségek felett, a halál felett, az ördög hatalma felett, és minden ember, benne hívő és nem hívő felett egyaránt. Az Ő teljhatalmát mindig a javunkra használja. Mennyivel kevesebb aggodalom lenne bennünk, ha komolyan számolnánk ezzel. Jézusban hinni egyebek közt azt is jelenti, hogy komolyan vesszük, hogy az övé minden hatalom és az Ő hatalmát mindig a benne hívők javára használja. Még ha megpróbál minket, akkor is a javunkat munkálja. Amikor pedig uralkodásának ez a mennyei szakasza letelik, visszajön majd ítélni élőket és holtakat.

Lukács evangélista leírásából megtudjuk, hogy a tanítványok „*leborulva imádták*” Jézust, miután megáldotta őket, és felvitetett tőlük. Eddig talán ámultak csodáin, csodálták hatalmát, de itt sokkal több történik. Leborulnak és imádják Őt. Ekkor igazán megéreztek valamit Jézus valódi hatalmából és dicsőségéből.

A mennybemenetel ma számunkra is ugyanazt kell, hogy jelentse, mint akkor azoknak, akik tanúi voltak az eseménynek: bizonyosságot. Bizonyosságot abban, hogy Jézus Úr!

Pál apostol így ír a magát megalázó Jézusról az ún. Krisztus himnuszban:

„*Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.*” (Fil 2,9-11)

Testvérek! Mindezt végig gondolva, még inkább rácsodálkozhatunk arra, hogy Ő, az Úr Jézus Krisztus, a dicsőséggel megkoronázott Király nem szégyell testvéreinek tekinteni minket, benne hívőket. Sok bibliai ige erősíti azt az üzenetet, hogy az egyház Ura, mint mennyei Főpap **közbenjár az övéért.** „Mivel tehát nagy főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Isten Fia, ragaszkodjunk hitvallásunkhoz.” (Zsid 4,15). Hisz a földön küzdő egyház népét sokféle erőtlenség, kísértés és bűn gyengíti, ezért szükségünk van arra, hogy a mennyei Főpap Krisztus szüntelen közbenjárjon érettünk, mert lehetetlen, hogy azok közül, akiket Ő kiválasztott az üdvösségre, egy is elvesszen.

A Róm 8:34-ben ezt olvassuk: „A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és **esedezik is értünk.**” (Róm 8,34). Hogy ha senki nem lenne, aki imádkozik értünk ezen a földön, akkor is folyamatos könyörgés hangzik a legfelsőbb helyen, a megváltó Jézus szívéből és ajkáról. Legyen áldott érte az Ő neve!

Jó lenne, ha engednénk, hogy ez leszivárogon az értelmünkből a szívünkbe is, és betöltsön ennek az öröme, hogy van valaki, aki szüntelenül imádkozik értünk. Ott, ahol az életünk dolgai eldőlnék, a minket legjobban szerető testvérünk képviseli az érdekeinket. Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mint aki életét adja az ő barátaiért. És Ő az életét adta értünk.

Elmondta egyszer valaki: kétségbeesett állapotban, igen gondterhelten ment az utcán, és a látóterében benne volt, mintha valami akadály lenne előtte. Egy hosszú deszka volt keresztbe téve, és rá volt írva egy nagy táblára: vigyázz, a magasban dolgoznak! Elmosolyodott. Ezt felejtette el éppen, hogy a magasban dolgoznak. Azt hitte, neki kell megtennie mindent önmagáért, csak éppen ezt felejtette el, hogy a testvérem, Jézus Krisztus már mindent elintézett, s majd ki fog derülni. Még nem tudom most, de majd kiderül.

Jézus mennybemenetelének egyik áldása tehát ez: ő ott közbenjár érettünk. Nekem ez most különösen sokat jelent.

2. A másik áldása az, hogy Ő a mi fejünk - ahogy a Biblia mondja – a mennyben van, és mi, a benne hívők az Ő testének a tagjai vagyunk. Tehát, hogy **mi is oda, a mennybe juthatunk.**

Az a tény, hogy a mi fejünk ott van a mennyben, arra utal, hogy az egész test is ott van a mennyben. Minden tagja még nem került oda, de ez a test nem esik szét. Ez egy összetartozó, organikus egység. Krisztus és a benne hívők közössége valóság.

Tehát úgy nézhetünk a jövőnkbe, hogy nekünk már foglalt helyünk van a mennyben.

Aki Krisztussal valóban egy, aki Őbenne hisz, az bizonyos lehet abban, hogy elkészített helye van a mennyben. S ezt megint nem mi találtuk ki, Jézus mondta. „Az én Atyám házában sok hajlék van, ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.” (János 14:2-3).

Ezt jelenti a hívő embernek a halál. Ezért gondol egészen másként arra, mint akik hit nélkül gondolnak rá, vagy nem is mernek rá gondolni.

Egészen megváltoztatja az ember szemléletét, ha elhiszi Jézusnak: jobb néktek, hogy én előre menjek, és ott helyet készítsek nektek.

Ezzel a reménységgel várjuk őt vissza is. Az Ap.Csel 1,11-ben az angyal erről beszélt a tanítványoknak: „Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe.”

3. A harmadik, amit említ Jézus alapigénkben, hogy **elküldte**, mintegy – viszont-zálogul, ahogy a Heidelbergi Káté fogalmaz – **az Ő Lelkét nekünk!**

Jézus így mondta (János 16:7): „jobb nektek, ha én elmegyek, mert ha nem megyek el, a Pártfogó nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok.”

Vagyis: Ő testi jelenlétére nézve nincs többé az övéi között, de Lelke által ott marad velük, sőt - azt olvassuk a Bibliában - ott marad bennük.

Aki Jézusban hitt, annak Ő ajándékozza az Ő Szentlelkét, és így teszi bizonyossá a jelenlétéről, így teszi bizonyossá üdvösségéről.

Gondoljunk bele: ha Jézus nem megy vissza a mennybe, akkor ma is csak egyidejűleg egy helyen lehetne. Tehát, ha valaki találkozni, vagy beszélni akarna vele, akkor el kellene utaznia a Jordán partjára. Vagy esetleg Ő utazná, mint utazó prédikátor a világot, de meg kell várni, hogy ellátogasson ide is, és az összes többi az alatt nem találkozhatna vele, csak éppen, ahol ott van. Ezért mondja: jobb néktek, ha én elmegyek, mert így egyidejűleg mindenki hallótávon belül vagyok. Így mindenkinek az imádsága eljut hozzá, egyidejűleg mindenütt éreztetni tudja az Ő hatalmát, egyidejűleg az összes benne hívő átélheti az Ő jelenlétét.

Így, Szentlelke által **a mennyország már most elkezdődhet számunkra!** A Heidelbergi Káté így írja: a Szentlélek, *„akinek ereje által nem a földieket keressük, hanem az odafenn valókat, ahol Krisztus ül Istennek jobbján.*

A Szentlélek által az odafennvalókat, mennyei világának minden gazdagságát megtapasztalhatjuk ebben a földi világban, életünk földi szakaszában. Az az Ige, amit idéz itt a Káté, így hangzik: *„Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbján ül. Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel.”* (Kol. 3:1-2)

Mit jelent ez? Semmiképpen sem valamiféle lelki menekülést ebből a való világból, ahol konkrét feladataink vannak. Sem valamiféle rajongó mennyországba vágyakozást, elmenekülést valamiféle édes kis misztikumba, hiszen minden nap újra hív bennünket a munka, amit el kell végeznünk. Hanem azért keressük az odafennvalókat, hogy belevigyük azokat ebbe a világba, ide a földi életünkbe.

Tudjátok-e, hogy amikor valaki igazán Lélek szerint imádkozik, mindannyiszor maga is mintegy oda lép be lélekben, a mennybe, mert az igazi imádság nem egyéb, mint Isten mennyei trónja előtt való megjelenés. És amikor azután fölállunk az imádságból, szinte visszatérünk a mennyből - vissza, ide a földre. Ezért keressük az odafennvalókat.

És mi minden van odafenn? Ott az Isten akaratát cselekszik, ezért rend van. Ott van a békesség, harmónia. Nos hát, ebből a békességből hozunk magunkkal valamit, és visszük bele a házukba, a gyülekezetünkbe, a társadalmunkba. Tehát nem jövünk vissza üres kézzel. Odafenn van a tisztaság, a szentség. Ebből is hozunk magunkkal valamit, bele ebbe a nemcsak környezet-, hanem lelki-erkölcsi szennyezéssel terhelt világba. És odafenn van az öröm, a jószág, a szeretet... S így mindig egy darab mennyet hozunk magunkkal a földre.

Miközben, „két lábbal” a földön járunk, állandó kapcsolatba maradunk Urunkkal, Jézus Krisztussal, hogy ebben a földi világban, az én életemben és mások életében is megjelenjen az odafennvaló Krisztus, Igéje és Lelke által; nemcsak a templomban, hanem a munkahelyen, a konfliktusokban, az élet sűrűjében.

„Jobb nektek, ha én elmegyek...” Miért jobb? Hallgassuk meg végül - összefoglalásként -, amit a már emlegetett Heidelbergi Káté mond erről:

49. Mit használ nekünk Krisztus mennybemenetele?

Először, hogy ő a mennyben Atyja színe előtt értünk könyörög.

Másodszor, hogy a mi testünk övele már a mennyben van, s ez biztos záloga annak, hogy ő, mint a mi fejünk, minket, tagjait is fölemel magához.

Harmadszor, hogy ő viszontzálogul az ő Lelkét küldi le nekünk, akinek ereje által nem a földieket keressük, hanem az odafenn valókat, ahol Krisztus ül Istennek jobbján.

A mennybemenetel ünnepe így irányítja a mi tekintetünket is az Isten jobbán ülő, értünk esedező Jézus Krisztusra, hogy utána annál tisztábban tudjunk tájékozódni itt, merjünk építeni a mi Urunkra, és általunk odafennvalók juthassanak ide a földre.

Elhisszük-e neki, mert ő az igazat mondja: Jobb nektek, ha én elmegyek, mert akkor eljön hozzátok a Pártfogó?

Boldog ember, aki mer bízni a ma is élő, uralkodó Krisztusban. Ámen.